

prima instanță - (Judecătoria Botanica, mun. Chișinău) M. Ghervas
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) V. Pruteanu, L. Popova, A. Gavrilița

ÎNCHEIERE

22 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Anatolie Șciogolev și Tatiana Șciogoleva,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 1 din Chișinău împotriva lui Anatolie Șciogolev, Tatiana Șciogoleva, Maxim Șciogolev și Tatiana Șciogoleva Anatolie, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Termocom” în procedura falimentului, cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Anatolie Șciogolev și Tatiana Șciogoleva și menținută hotărârea Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău din 09 decembrie 2013,

c o n s t a t ă :

ÎMGFL nr. 1 din Chișinău a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Anatolie Șciogolev, Tatiana Șciogoleva, Maxim Șciogolev și Tatiana Șciogoleva Anatolie, intervenient accesoriu SA „Termocom” în procedura falimentului, solicitând încasarea de la pârâți în mod solidar în folosul ÎMGFL nr. 1 din Chișinău a sumei de 9 255,17 lei cu titlu de datorie și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că în baza contului personal deschis la ÎMGFL nr.1 din Chișinău, pe numele pârâților, SA „Termocom” a livrat energie termică.

Afirmă că pârâții nu au achitat serviciile prestate, iar datoria pentru consumul energiei termice formată la 01 august 2013 constituie suma de 9 255,17 lei, fapt ce se confirmă prin informația despre calcularea și achitarea serviciilor locativ-comunale respective.

Conform art. 10, 17 și 18 din Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, proprietarii, chiriașii locuințelor sunt obligați să achite la timp serviciile locativ-comunale, inclusiv consumul de energie termică.

Menționează că încercările de soluționare a litigiului pe cale extrajudiciară nu au dat rezultate.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 09 decembrie 2013 s-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de ÎMGFL nr. 1 din Chișinău și s-a încasat de la Tatiana Șciogoleva Petru, Tatiana Șciogoleva Anatolie, Anatolie Șciogolev și Maxim Șciogolev, în mod solidar, în beneficiul ÎMGFL nr. 1 din Chișinău datoria formată

la 01 august 2013 pentru consumul de agent termic în sumă de 9 255,17 lei și cheltuielile de judecată pentru taxa de stat în sumă de 277,66 lei, iar în total suma de 9 532,83 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de Anatolie Șciogolev și Tatiana Șciogoleva și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Botanica, mun. Chișinău din 09 decembrie 2013.

La 23 ianuarie 2017 Anatolie Șciogolev și Tatiana Șciogoleva au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2016 și a hotărârii Judecătoriai Botanica, mun. Chișinău din 09 decembrie 2013, cu trimiterea pricinii la rejudecare în instanța de fond.

În motivarea recursului au exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că sunt neîntemeiate și pasibile de a fi casate.

Susțin recurenții că soluția instanței de apel este neîntemeiată, or apartamentul nr. 40 din str. Decebal, 19, mun. Chișinău a fost transmis în posesia și folosința cumpărătorului Valentina Gladun încă la 14 septembrie 2012. Posedând acest bun, anume Valentina Gladun a stăpânit și stăpânește în continuare acest apartament.

Astfel, consideră că instanța de apel eronat a interpretat prevederile art. 17 și 18 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative comunale și ne comunale pentru fondul locative, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, în defavoarea lor, or după înstrăinarea apartamentului ei nu au dispus de nici un atribut al dreptului de proprietate.

La fel, afirmă că nu au nici o obligație față de reclamant, iar prevederile art. art. 512, 572, 602, 619, 624, 970, 971 Codul civil, precum și Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și ne comunale pentru fondul locative, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, sunt străine situației din speță.

Prin urmare, consideră că cererea de recurs înaintată întrunește cerințele legii procesuale prin prisma art. 432 alin. (2) lit. a), și c), alin. (3) lit. b) și alin. (4) Codul de procedură civilă și din aceste considerente, hotărârea Judecătoriai Botanica, mun. Chișinău din 09 decembrie 2013 și decizia Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2016, nefiind motivate și lipsite de fundament juridic, necesită a fi casate, cu trimiterea pricinii la rejudecare în instanța de fond.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces la 13 decembrie 2016 (f.d. 99), iar la materialele dosarului nu este anexată dovada legală de recepționare a acesteia, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul declarat de Anatolie Șciogolev și Tatiana Șciogoleva la 23 ianuarie 2017 se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CtEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători

decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Anatolie Șciogolev și Tatiana Șciogoleva, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Anatolie Șciogolev și Tatiana Șciogoleva, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari